

T., 16 października 2023 r.

Sygn. akt II K 236/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR M. C.

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26.04., 24.05., 21.06., 16.10.2023 r.

sprawy

M. P. (1)

syna A. i M. z d. P.

urodz. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

W dniu 30 lipca 2022 roku około godziny 14:15 kierując pojazdem marki F. (...) o nr. rej. (...) na drodze krajowej nr (...) w(...)na wysokości (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na skrzyżowaniu z drogą powiatową nie udzielił pierwszeństwa przejazdu jadącemu w prawidłowy sposób drogą krajową samochodem S. (...) o nr rej. (...), gdzie doprowadził do zderzenia pojazdów w wyniku czego kierujący pojazdem marki S. A. Ś. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania kostki bocznej prawego podudzia, stłuczenia nadgarstka i ręki lewej oraz głowy okolicy czołowo ciemieniowej powodując naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny dolnej prawej trwające dłużej niż siedem dni.

- tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

o r z e k a :

oskarżonego M. P. (1) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia,

kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 236/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych			

czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

USTALENIE FAKTÓW

Fakty uznane za udowodnione

Lp.

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

1.1.1.

M. P. (1)

W dniu 30 lipca 2022 roku około godziny 14:15 kierując pojazdem marki F. (...) o nr. rej. (...) na drodze krajowej nr (...) w (...) na wysokości(...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na skrzyżowaniu z drogą powiatową nie udzielił pierwszeństwa przejazdu jadącemu w prawidłowy sposób drogą krajową samochodem S. (...) o nr rej. (...), gdzie doprowadził do zderzenia pojazdów w wyniku czego kierujący pojazdem marki S. A.

		<p>Ś. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania kostki bocznej prawego podudzia, stłuczenia nadgarstka i ręki lewej oraz głowy okolicy czołowo ciemieniowej powodując naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny dolnej prawej trwające dłużej niż siedem dni.</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 30 lipca 2022 roku około godziny 14:15 M. P. (1) jechał swoim samochodem marki F. (...) o nr. rej. (...) drogą powiatową nr (...) kierując się w stronę miejsca zamieszkania. Dojeżdżając do skrzyżowania z drogi krajowej nr (...) zauważył, że z lewej strony nadjeżdża jeden pojazd, który znajduje się jednak w pewnej odległości od skrzyżowania. Postanowił przejechać przez skrzyżowanie. W momencie gdy znajdował się już na lewym pasie drogi krajowej został uderzony przez pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), który prowadził A. Ś. (1). Kierujący S. wykonywał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu. W wyniku zderzenia oba pojazdy przemieściły się poza teren skrzyżowania i zatrzymały na polu. W wyniku zderzenia kierujący S. A. Ś. (1) doznał obrażeń</p>	<p>wyjaśnienia M. P.</p>	<p>74-75, 167v.</p>	

<p>ciała w postaci złamania kostki bocznej prawego podudzia, stłuczenia nadgarstka i ręki lewej oraz głowy okolicy czołowo ciemieniowej.</p> <p>W momencie zderzenia kierujący F. M. P. (1) był trzeźwy. Badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone u A. Ś. (1) wykazało 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p>			
zeznanie A. Ś.	35-26, 168-168v.		
zeznanie P. M.	98-99		
zeznanie Ł. S.	102--103		
zeznanie R. S.	107-108		
protokół badania stanu trzeźwości	5-8, 10-11		
protokół oględzin pojazdu	15-18		
protokół oględzin miejsca zdarzenia	19-19b		
dokumentacja lekarska	37-48		
opinia sądowo-lekarska	51-52		
zeznanie S. G.	112-113, 168v.		
opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków	123-134, 186-205		

M. P. (1) nie był dotychczas karany sędownie.	karta karna	61	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWODÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia M. P.	wyjaśnienia jasne, spójne i zgodne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym z wnioskami opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania	
zeznanie A. Ś.	Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w którym pokrywają się		

on z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszej sprawy, w tym zapis z wideorejestratora, Sąd uznał, iż pokrzywdzony próbował umniejszyć swoją rolę w zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia drogowego, przerzucając ją wyłącznie na oskarżonego, co w świetle ekspertyzy z zakresu wypadków drogowych nie można uznać za odpowiadające realiom niniejszej sprawy. Sąd nie podzielił wersji pokrzywdzonego wskazującego na fakt, iż do zderzenia doszło na prawnym pasie jezdni a oskarżony chciał przejechać pomiędzy dwoma pojazdami poruszającymi się drogą krajową. W tym zakresie jego zeznania pozostają w oczywistej sprzeczności z zapisem wideo momentu zderzenia oraz ustaleniami poczynionymi przez biegłego sądowego.

zeznanie P. M.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadków - funkcjonariuszy Policji, którzy na miejscu zdarzenia wykonywali czynności służbowe. Świadkowie wskazywali, że na miejsce wypadku kierujący F. wskazywał, że nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu drogą krajową i ten fakt

	<p>został zapisany w notatce służbowej. W ocenie Sądu nie ma podstaw do kwestionowania tych zeznań.</p>	
<p>opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków</p>	<p>Sąd uznał, iż powyższą opinię biegłego należy określić jako szczegółową i wydaną w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności z uwzględnieniem wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonego, a także na podstawie analizy zdarzenia z uwzględnieniem fachowej wiedzy biegłego oraz jego doświadczenia. W ocenie Sądu biegły poczynił prawidłowe ustalenia prowadzące do rekonstrukcji przebiegu wypadku. Biegły wykonał także analizę możliwości uniknięcia wypadku przez obu jego uczestników. W ocenie Sądu wnioski zawarte w podsumowaniu powyższej opinii również są prawidłowe i logicznie uzasadnione.</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska</p>	<p>opinia jasne i spójna, sporządzona w sposób fachowy przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą, brak podstaw do jej kwestionowania</p>	
	<p>Ustalając stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd oparł się w na zgromadzonym w sprawie</p>	

	<p>materiale dowodowym w postaci dokumentacji lekarskiej, szkiców miejsca wypadku, dokumentacji fotograficznej, protokołach oględzin miejsca wypadku oraz pojazdów, a także protokołach badania stanu trzeźwości. Zdaniem sądu w/w dokumenty zostały sporządzone zgodnie ze stanem faktycznym, przez uprawnione do tego osoby w zakresie ich kompetencji i brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich rzetelność i wiarygodność.</p>		
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	-		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	I	M. P. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Przepis art. 177 § 1 kk stanowi, że kto naruszając, chociażby nieumyślnie,			

zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk (czyli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni), podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) Do najistotniejszych zasad ujętych w przepisach o ruchu drogowym należą zasady dotyczące włączania się do ruchu, wyprzedzania, wymijania, omijania, przechodzenia

przez pieszych na drugą stronę jezdni. Doktryna i orzecznictwo do szczególnie ważnych zasad bezpieczeństwa w ruchu zaliczają zasadę ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdów - w tym szybkości bezpiecznej - oraz zasadę ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu.(tak: A. Marek, Komentarz do art. 177 kk, Lex Omega).

Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy, konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy (por. wyrok SN z dnia 4 listopada 1998 r., V KKN 303/97, OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50).

W przedmiotowej sprawie kluczowe dowodowo znaczenie odegrały opinie sporządzone przez biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. inż. M. S. z 10.01.2023 r. i 12.09.2023 r. Z ich treści w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, że to pokrzywdzony A. Ś. (1) ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponieważ realizował zabroniony na

skrzyżowaniu manewr wyprzedzania, który doprowadził do zderzenia z kierującym samochodem F. M. P. (1).

W analizowanej sytuacji kierujący samochodem F. (...) P. zbliżając się do skrzyżowania posiadał znak A-7 obligujący formalnie do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu. Jednakże na podstawie zebranego w sprawie rzeczowego materiału dowodowego a w szczególności okoliczności zawartych w materiale video wykazano, że wjazd samochodu F. na skrzyżowanie nie stanowił w ujęciu techniczny naruszenia przepisu ustąpienia pierwszeństwa przejazdu względem białego n/n pojazdu.

Z kolei jak wykazano również powyżej w chwili zaistnienia zdarzenia kierujący samochodem S. (...). Ś. był w trakcie realizacji manewru wyprzedzania n/n białego pojazdu który to manewr realizował na oznakowanym skrzyżowaniu.

Biorąc pod uwagę dokonane powyżej ustalenia a także uwzględniając obowiązujące przepisy można wskazać, że w tej sytuacji na drodze stan zagrożenia bezpieczeństwa ruchu

drogowego wytworzył
kierujący samochodem
S. (...). Ś. i dlatego
jego zachowanie było
bezpośrednią przyczyną
tego wypadku.

Nieprawidłowe
postępowanie kierującego
samochodem S. (...). Ś.
polegało na realizacji
zabronionego na
skrzyżowaniu manewru
wyprzedzania który
doprowadził do zderzenia
z kierującym samochodem
F. (...). P..

Biegły w sposób
kategoryczny wskazał, że
gdyby kierujący A.
Ś. nie wyprzedzał na
skrzyżowaniu białego n/n
pojazdu to nie doszłoby do
tego wypadku.

Biegły podkreślił także,
że w istniejącej sytuacji
drogowej kierujący
samochodem F. (...).
P. wjeżdżając na
skrzyżowanie mógł nie
widzieć jadącego lewym
pasem ruchu drogi nr
(...) pojazdu S. który
mógł być zasłonięty przez
jadący prawym pasem
wyprzedzany biały n/
n pojazd a nie miał
obowiązku
przewidywania, że od
strony T. lewym
pasem będzie jechał
wyprzedzający samochód,
gdyż wówczas zasada
ograniczonego zaufania
zmieniłaby się w zasadę
braku zaufania do
innych uczestników ruchu
drogowego (szkic nr 12
opinii).

Stąd zdaniem opiniującego biegłego, zebrany w sprawie rzeczowy materiał dowodowy nie daje podstaw do wskazania, że zachowanie kierującego samochodem F. (...). P. miało wpływ na powstanie tego wypadku a gdyby kierujący S. nie wyprzedzał na skrzyżowaniu pojazdu kierowanego przez oskarżonego nie doszłoby do wypadku.

W ocenie Sądu takie stwierdzenie biegłego jest oczywiście trafne, gdyż nie sposób oczekiwać od uczestników ruchu zakładania niezgodnych z prawem zachowań innych uczestników, a tym bardziej wyciągać wobec nich negatywnych konsekwencji procesowych z braku tych założeń. Jadący F. M. P. (1) nie miał możliwości wykonania jakiegokolwiek manewru obronnego, natomiast A. Ś. (1) pozbawił się sam takiej możliwości. Analiza uniknięcia wypadku wskazuje bowiem, że gdyby A. Ś. (1) nie wyprzedzał na skrzyżowaniu to M. P. (1) zdążyłby przejechać przez skrzyżowanie przed jadącym białym pojazdem i do wypadku nie doszłoby.

Znamienne było również i to, że oskarżony mógł nie dostrzec pojazdu S., wyprzedzającego biały pojazd gdyż ten zasłaniał

mu widok (tak rys. 12 opinii). Dopiero pewne stwierdzenie przez niego takiego faktu, a więc pojazdu wyprzedzającego inne pojazdy na skrzyżowaniu, stanowiącego zagrożenie dla innych uczestników ruchu, skutkowałoby powstaniem po jego stronie obowiązku braku zaufania, co wynika wprost z art. 4 Prawa o ruchu drogowym. Faktu takiego jednak w postępowaniu przed sądem nie ustalono. Zdaniem Sądu oskarżony podjął wszystkie niezbędne i możliwe czynności w celu weryfikacji okoliczności umożliwiających mu prawidłowe i bezpieczne wykonanie manewru. Nie mógł natomiast obiektywnie ustalić zagrożenia ze strony S. i tym samym nie obciążał go obowiązek podjęcia decyzji o odstąpieniu od przejazdu przez skrzyżowanie. Trudno byłoby bowiem oczekiwać od oskarżonego, aby mógł przy zachowaniu szczególnej ostrożności przewidzieć, że z obserwowanej przez niego drogi nadjedzie pojazd, którego kierowca naruszając obowiązujące przepisy ruchu drogowego wyprzedza na skrzyżowaniu.

Generalna zasada ostrożności na drodze wyrażona w art. 3

ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, która nakazuje unikania wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządek dla ruchu drogowego nie może być postrzegana i utożsamiana z koniecznością powstrzymywania się od określonych czynności czy manewrów przez kierowców, także będących na drodze podporządkowanej i włączających się do ruchu, bez jakiegokolwiek logicznego uzasadnienia i tylko na tej podstawie, że inni jego uczestnicy mogą (jak uczynił to pokrzywdzony w omawianej sprawie) lekceważyć obowiązujące przepisy o ruchu drogowym, w tym istniejące zakazy. Taki sposób realizacji zasady ostrożności prowadziłby do paraliżu ruchu drogowego, destabilizując jego płynność, a a konsekwencji godziłby w bezpieczeństwo ruchu na drogach. Z tego względu zasada z art. 3 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym winna być odczytywana łącznie z zasadą ograniczonego zaufania z art. 4 tej ustawy, skutkiem czego w praktyce prowadzący pojazd ma prawo oczekiwać respektowania zasad bezpieczeństwa ruchu tak długo, dopóki cechy osobiste lub określone zachowanie

się innych uczestników ruchu nie wskazują na nierespektowanie tych zasad. W sytuacji, kiedy nie ma podstaw do eliminowania zasady ograniczonego zaufania, nie sposób postrzegać podstawowych manewrów uczestników ruchu drogowego jako naruszenie zasady ostrożności.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że M. P. (1) nie można przypisać sprawstwa zarzucanego mu czynu, co skutkowało uniewinnieniem go od popełnienia czynu z art. 177 § 1 kk.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

Inne ROZSTRZYgniĘCIA ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

inne zagadnienia

W tym miejscu sąd może odnieść się

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>O kosztach orzeczono na podstawie art. 632 ust. 2 kpk obciążając nimi Skarb Państwa</p>	
<p>Podpis</p>		
<p>Sędzia Marcin Czarciński</p>		